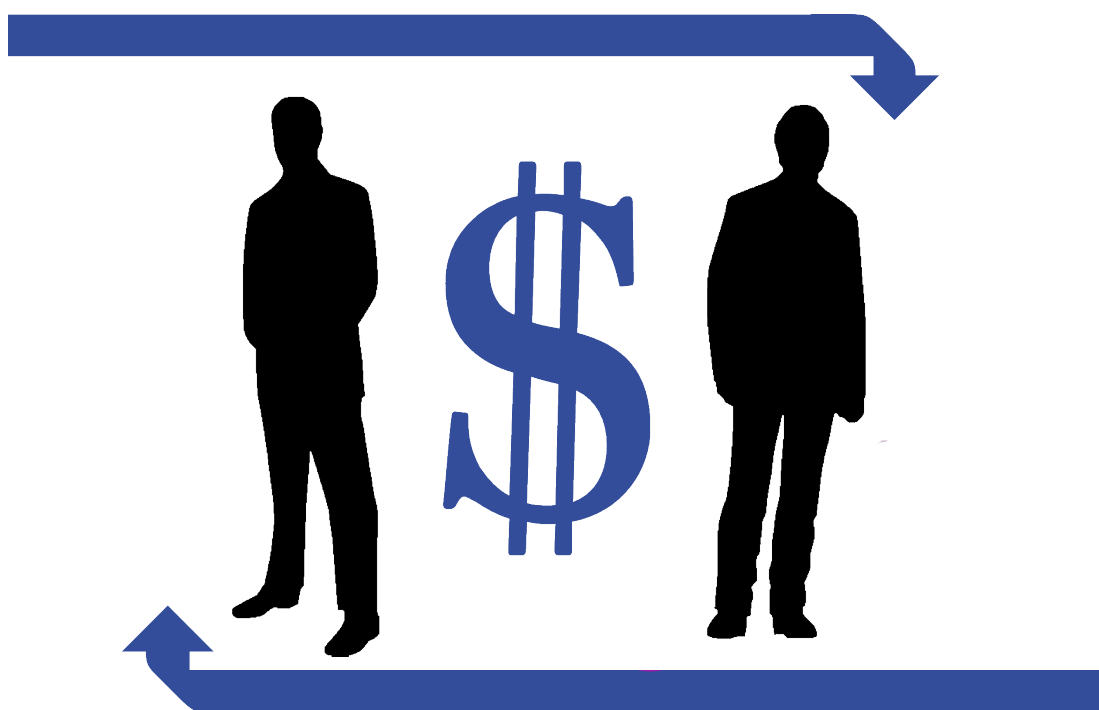

CENA

Marek Hnila

*...povím vám hádanku:
Jsem nůž, kámen i provaz,
mohu být východisko i váš sráz.
Lidé mne hledají i ne,
jsem čas, co po životě plyne.
Jsem ve zdech domu,
i ve vašem autě sedím.
Jsem v padajícím stromu,
po vás prahnu a hledím.
Kdo jsem?*

Prolog

Cítil jsem se tak unavený. Věřil byste tomu? Unavený. Bylo to jako bych se zrovna vzbudil, ale i přesto jsem se cítil unavený. Bylo to velice zvláštní. A ke všemu jsem se necítil jako ve svém těle. Jako bych byl někdo jiný... Zvláštní že?

Tak dál. Jak jsem řekl, bylo to jako bych se vzbudil. Nevím proč, možná kvůli tomu, jak ten autobus houpal. Řidič s námi jel, jako kdyby ho zrovna ukradl. Připadalo mi to, jako by do těch děr v silnici najížděl schválně. A jestli mě nevzbudilo tohle, tak mě zcela jistě vzbudily děti, které seděly o čtyři sedadla za mnou. Zpívaly nějakou písničku, ale tak příšerně nahlas a falešně, že by se tam nevyspal ani mrtvej. Ale něco zvláštního v tom autobuse docela určitě bylo.

Celý autobus byl narvaný. Jestli si dobře vzpomínám, uvnitř byla kromě řidiče žena se psem, ty prozpěvující děti, mladý manželský pár. Že jsou manželé, jsem poznal podle toho, jak se hádali o hlouposti. Konkrétně šlo o to, kdo z nich tu noc bude spát na pravé straně postele. Zbytek autobusu okupovali důchodci. A ještě jedna osoba se tam vyskytovala. Byl to nějaký muž. Seděl úplně vzadu, asi tak pět nebo možná šest sedadel za mnou. Černá rádiovka, černý kabát, černé boty a rudě červená šála kolem krku. Na první pohled na něm nebylo nic zajímavého. Snad možná jen ta rudě červená šála. Asi se chcete zeptat, proč jsem si ho tak dobře zapamatoval. To proto, že od první chvíle se na mě díval. Bez přestání. Pořád, upřeně a přímo na mě. Ostatní v autobusu si ani nevšimli, že tam jsem. Jako bych neexistoval. Jen ten muž. Jedině on na mě pořád civěl. Nevěděl jsem, co mám dělat. I když jsem se podíval za sebe a koukal na něj, pořád nechtěl uhnout ani koutkem oka. Vypadal, jako by ke mně cítil nenávisť. Viděl jsem to na něm. Nebyl to pohled, jakým se díváte na přítele. Nebyl to pohled, kterým se dívám já na vás a vy na mě. Ten muž se díval tak, jako by mě vidět ani nechtěl. Autobus začal zpomalovat a blížila se zastávka. To mě trochu uklidnilo. Teď budu moct vystoupit a zbavit se toho chlapa, řekl jsem si. Autobus zastavil a já se chystal vstát ze sedadla. Náhle bylo ticho. Ten dětský zpěv najednou přestal. Podíval jsem se na zadní sedadla, přesně tam, kde děti seděly. Byly potichu. Ani nešpitly. Jenom upřeně hleděly na mě. I muž se ženou se náhle přestali hádat a sledovali každý můj pohyb. V celém autobusu bylo hrobové ticho a všechny oči sledovaly jen mne. Náhle muž s červenou šálou vstal ze svého sedadla a uličkou šel přímo ke mně. Šel klidným krokem, s rukama v kapsách a s úsměvem na obličeji. Pořád se blížil. Nejdřív prošel kolem dětí, které ještě před chvílí křičely, zpívaly a dělaly hrozný hluk. Potom prošel kolem těch manželů a nakonec i kolem ženy se psem. Čekal jsem, že projde také kolem mě, ale mylil jsem se. Zastavil se přímo za mým sedadlem a začal v kapsách něco hledat. Nemohl jsem říct ani slovo. Báł jsem se a upřeně na něj hleděl. Muž vytáhl z kapsy svého kabátu pistoli a přiložil hlaveň k mé hlavě. Přestal se usmívat a pravil mi do očí tak, jak by to říkal člověku, jehož z celého srdce nenávidí:

„Děvko!“

Pak už jsem jen cítil, jak mi lebkou prošla kulka.

1. kapitola

Když Kevin odvyprávěl doktorovi svůj sen, vstal ze židle a šel si sednout na postel. Byl vyděšený už od rána a neuklidnilo ho ani to, že doktor za ním přišel. Kevin si sedl na okraj postele a začal plakat:

„Proč se mi to děje, doktore? Copak se mi nemůžou zdát obyčejné sny? Třeba takové, že vy a já sedíme v hospodě nad pivem a bavíme se o tom, že vaše žena má velká prsa nebo o tom, jak vám vynadá, až zase přijdete opilý domů.“

Doktor se pousmál a povídá:

„Kevine, moc rád s vámi půjdu do hospody a proberu s vámi všechny tyhle zajímavé věci. Ale teď se musíte uzdravit. Váš stav není nejlepší. Prodělal jste vážnou neh...“

Kevin ho přerušil:

„Prodělal jste vážnou nehodu! Prodělal jste vážnou nehodu! To říkáte, každý den, doktore. Každý den si se mnou chodíte povídat. Poslouchat, co se mi v noci zdálo. Vidíte, jak jsem vyřízenej? A všechno, co mi na to řeknete, je jen to, že jsem prodělal vážnou nehodu.“

„Uklidněte se, Kevine,“ pokusil se mu doktor skočit do řeči, ale Kevin našťavaně pokračoval:

„Nechci se uklidnit, doktore. Chci se vyléčit! Proto tady snad jsem. Nebo ne? Proto v tomhle pokoji musím být zavřený dvacet čtyři hodin denně. Jsem tu asi už měsíc, doktore, a každou posranou noc se mi zdá sen, ve kterým nakonec zdechnu. Přesně tak, jako včera v noci. Prošla mi hlavou kulka, sakra. Předvčerejškem mě zase v uličce někdo ubodal.“

Kevin natáhl ruku po sklenici vody stojící na stolku u postele a vztekle ji rozbil o stěnu.

„Věřte tomu nebo ne, doktore, ale já se snažím. Snažím se uzdravit. Pořád žeru ty vaše posraný prášky,“ popadal dech.

Doktor pohlédl na kousky střeptů, které zbyly ze sklenice. Znovu se podíval na Kevina a povídá:

„Bylo to opravdu nutné, Kevine?“ Sedl si vedle Kevina a pokračoval: „Chápu vás. Vím, že to nemáte lehké, ale pevně doufám, že když budete trpělivý, tak se brzo uzdravíte a dostanete se z tohoto pokoje i z této léčebny.“

Kevin už zcela uklidněný pohlédl na doktora:

„Víte, doktore, když jsem se poprvé probudil tady na téhle posteli, vy jste seděl přesně tam, kde teď sedíte. Říkal jste, že jsem řídil opilý a naboural do stromu. Vůbec nic jsem si nepamatoval. Nato jste mi řekl, že při té nehodě jsem utrpěl vážný úraz hlavy a přišel o paměť. Nepamatoval jsem si svoji minulost. Své přátele, svoji rodinu, prostě nic. Jako kdybych se znovu narodil tady v léčebně. Od prvního dne se mi zdají sny, ve kterých nakonec zemřu. Možná za to může moje hlava, protože přežila srážku se stromem nebo za to může moje abstinence. To nevím. Ale co vím jistě, že od prvního dne, kdy jsem se tady v léčebně podruhé narodil, a vy jste seděl na mé posteli, jsem věděl, že budete můj nejlepší přítel. Prosím za prominutí, doktore. Nechtěl jsem vybuchnout.“

Kevin natáhl ruku k doktorovi, jako by mu chtěl potřást rukou. Doktor pronesl:

„Jsem rád, že jste to zase vy, Kevine. Kdybych se dozvěděl cokoli o vaší minulosti, hned bych vám to přišel říct.“

Pak podal Kevinovi ruku, vstal a připraven odejít ještě dodal:

„Bohužel v den vaší nehody se u vás nenašly žádné průkazy identity, proto jsme vaši fotku zveřejnili v celostátních zprávách. Nikdo nás ale nekontaktoval, aby oznámil, že vás zná. Je mi líto.“

„To nic, doktore. Vy jste můj přítel a toho si vážím. A co se týká toho, že mě nikdo nepostrádá? Budu se s tím muset smířit. Aspoň v mých snech mě vrazi vždy poznají, než stisknou spoušť.“

Doktor pokýval hlavou a řekl ještě:

„Odpočiňte si, Kevine.“

Otočil se ke dveřím a vzal za kliku, ale Kevin ještě promluvil:

„A co se týká dnešní noci, ať už mě propíchnou, zastřelí, uškrtí, spálí anebo utopí, vám, doktore, přeji dobrou noc.“

„Pošlu sem někoho, ať uklidí ty střepy,“ poznamenal ještě doktor, vyšel z pokoje a zamkl za sebou dveře.

2. kapitola

Jako každé ráno, když doktor odešel z pokoje, očekával Kevin, že za ním přijde kuchař se snídaní. Kuchař byl Kevinův dobrý přítel a záleželo mu na jejich přátelství. Každý den mu nosil snídaní, oběd i večeři a vždy prohodil s Kevinem pár slov. Kuchař nebyl v léčebně příliš oblíbený. Celý personál se mu posmíval, hlavně kvůli jeho koktání.

Vždy přesně v osm hodin čekal Kevin u malé škvíry ve dveřích, kterou mu kuchař podával talíř s jídlem. Bylo dávno po osmé hodině a kuchař nikde. Kevin měl už velký hlad. Po další noci, kdy se mu zdálo, že jej někdo zabil, byl velice oslabený. Měl hlad, ale také byl zvědavý. Za celou dobu, co v léčebně byl, se ani jednou ven nepodíval. Kevin si tedy klekl a škvírou se díval skrz dveře. Uviděl dlouhou chodbu, na jejímž konci bylo rozcestí a za ním dveře s velkým nápisem „VSTUP ZAKÁZÁN“. Ze dveří s nápisem vyšel doktor a za ním dva statní muži s pistolemi u pasu. Kevin to velice vyděsilo. Báł se, že už zase sní a že ti dva ho chtějí zabít. Odskočil od dveří a spěchal se schovat pod postel. Měl velký strach. Když zalézal pod postel, věděl, že jestli je to sen, tak ho najdou. Vždy ho ve snu našli a zabili. Náhle uslyšel kroky blížící se ke dveřím. Po čele mu stékal studený pot a jeho srdce začalo bít tak silně, že ho mohlo prozradit. Slyšel, jak se kroky zastavily před jeho dveřmi. Někdo zasunul klíč do zámku a odemkl. Kevin začal opět plakat. Báł se a nechtěl zemřít. Jenže věděl, že není úniku. Ten za dveřmi vzal za kliku a pomalu otevřel dveře. Kevin ani nešpitl. Jen jeho srdce bilo jako o závod. Do místnosti vstoupila nějaká osoba. Kevin pod postelí viděl pouze ošuntělé boty. Osoba, která vstoupila do místnosti, za sebou zavřela dveře a sedla si na postel. Matrace v posteli se prohnula tak, že Kevin nemohl ani dýchat. Náhle osoba promluvila:

„Nnnnechceš vyvyvylézt z pod té popostelet? Pppřinesl jsem ti snídaní.“

Kevin s radostí vylezl.

„Ty jsi mi nahnal strachu, příteli,“ utřel si pot z čela. „Myslel jsem si, že zase sním a ty mě chceš zabít,“ začal se smát.

Kuchař ho jen s údivem pozoroval a pak pravil:

„Promiň, Kekekevine, že jdu popozdě. Bachaři mě nenechtěli pustit. Smáli se mi kvůli tomu, jak mlumlmluvím.“

Kevin se přestal hned smát.

„Neomlouvej se,“ řekl, zatímco si prohlížel kuchařovo potrhané oblečení. „Vidím, že se ti nejen smáli. Bachaři říkáš? Teď jsem viděl dva na chodbě. Co tady dělají? Jsou ozbrojení. To je zvláštní, vždyť jsme v léčebně, ne?“

Kuchař vstal z postele a začal uklízet střepy ze sklenice.

„Dodoktor říkal, že s tebbbou nemám mluvit. Mamám jen uklidit střepy. Snídaní jsem ti nechal nna stole.“ Kevin pohlédl na stůl. „Měl by ses nanajíst. Dododoktor říkal, že potřebuješ nabrat sílu,“ dodal kuchař.

Kevin mu poděkoval a šel se ke stolku nasnídat. Nebylo mu jasné, proč se doktor zaplétá s lidmi, jako byli ti dva bachaři s pistolemi a také mu vrtalo hlavou, co tu vůbec dělají, ale doktor byl jeho nejlepší přítel a Kevin mu věřil.

Když kuchař sesbíral všechno rozbité sklo, popřál Kevinovi dobrou chuť a zaklepal na dveře. Za dveřmi stál jeden z bachařů a kuchaři odemkl. Ještě předtím, než kuchař Kevinův pokoj opustil, řekl mu:

„A prpromiň za to leknutí, Kkevine.“

„To vajíčko se ti dnes moc povedlo,“ usmál se ještě na kuchaře Kevin. „Už se těším na oběd, příteli.“

Nato kuchař vyšel z pokoje a bachař za ním zamkl dveře. Kevin pak už jen slyšel, jak se za dveřmi na chodbě bachař směje kuchařově poslední větě.

3. kapitola

Po zbytek dne Kevin ležel na posteli a myslel na to, co se mu bude zdát. Ani na chvilku nezapochyboval o tom, že by dnešní noc mohla být jiná než ty předešlé. Hlavou se mu honila spousta myšlenek a otázek, na něž neznal odpověď. Proč je ve snech unavený? Ptal se sám sebe, proč se v každém snu cítí právě takhle. Jako by ani nesnil, jako by ani nespál. Další otázka, kterou si pokládal, se týkala toho, proč se necítí, jako by to byl on sám. Každý sen prožíval za někoho jiného. A tou poslední a nejdůležitější otázkou, která ho pronásledovala po celou dobu v léčebně, byla otázka, jak s tím bojovat. Náhle, tak jako kulka ze včerejší noci, mu prošla hlavou myšlenka.

Zavřel oči a začal vzpomínat na vraždu v autobusu. Nejprve viděl svého vraha, muže s červenou šálou. Seděl úplně vzadu, právě tak jako v jeho snu. Představil si i zbytek lidí v autobusu: děti, manžele, řidiče, důchodce i ženu se psem. Ve svých vzpomínkách hledal odpověď na některou z těch otázek. Svůj sen si přehrával pořád dokola, tak jak si jej pamatoval. Hledal nějakou souvislost, jež by mu mohla odpovědět. A náhle v bočním skle autobusu uviděl něco, co hledal. Viděl tam odraz tváře, kterou ve snu nosil. Nebyl to on. Byla to nějaká žena. Kevin byl zmatený, ale odpověď byla nadosah. Jak Kevin předpokládal, v jeho vlastních snech je někým jiným. Kevin překonal první překážku a byl o krok blíže k uzdravení, jak se domníval.

Otevřel oči ihned, když uslyšel zaklepaní na dveře pokoje. Věděl, kdo je za nimi, jakmile pohlédl na hodiny. Vstal z postele, šel ke dveřím a čekal. Škvírou ve dveřích mu někdo podal táč s talířem přikrytým pokličkou. Kevin převzal táč a pravil:

„Díky kamaráde.“ Podíval se pod pokličku. „Mmm, guláš, to se mám.“

„Nnnech si chutnat, Kekekevine,“ ozvalo se ze škvíry.

Kevin položil táč s jídlem na zem a pokračoval:

„Kamaráde, prosím, přiveď doktora.“

„Nnněco se tti stalo?“ řekl kuchař.

„Ne. Jen mu musím něco říct,“ vysvětlil Kevin. Na to kuchař slíbil, že doktora přivede.

Kevin si krátil čas obědem. Když si do pusy vkládal páté sousto, někdo odemkl dveře a otevřel. Doktor vkročil do pokoje.

„Co se děje, Kevine?“ začal se hned ptát. „Stalo se vám něco? Koktal říkal, že se mnou potřebujete mluvit.“

„Koktal?“ podíval se na něj překvapeně Kevin.

„Náš kuchař přeci. Tak o co jde?“

Kevin požádal doktora, aby si sedl. Pak začal vyprávět, na co přišel.

„Takže chcete říct,“ pravil doktor, „že v každém snu jste v kůži někoho jiného?“

Kevin odpověděl:

„Ano. Přemýšlel jsem o tom, a je to tak. V hlavě jsem si přehrával ten sen ze včerejška a v odrazu jsem viděl, že jsem byl nějaká žena. Víím, jak to zní, ale dává to smysl. Dokonce i ten muž před tím,

než vystřelil, řekl ‚děvko‘. Představte si, doktore, že ten muž je můj manžel. Čistě jen teoreticky. A já jsem jeho žena, která je nevěrná, a on bude cítit takovou nenávist, že mě zastřelí.“

„To je nesmysl,“ přerušil Kevin doktor. „Byl to jen sen. Nechápu, proč se tím tak zabýváte.“

Kevin mluvil sebejistě dál:

„Možná, že jediná možnost, jak se zbavit těch snů, je porozumět jim, doktore. Vy víte, že jsem každý den v depresích a pláču v koutě. Ale to, že jsem si ke svému snu domyslel příběh, mě neuvěřitelně povzbudilo.“ S úsměvem na tváři ještě dodal: „Možná se mi dnes žádný sen zdát nebude. Ne. Žádné možné. Jsem o tom přesvědčen, doktore.“

Doktor se podíval Kevinovi do očí a řekl:

„Nemyslím si, Kevine, že by tohle mohlo pomoci zlepšit váš zdravotní stav.“ Otočil se a odešel z místnosti.

„Určitě se mi dnes nic zdát nebude. A brzo se odsud dostanu, uvidíte!“ zavolal ještě Kevin sebejistě za doktorem. Sklopil hlavu, přestal se usmívat a už tišeji řekl sám sobě: „Uvidíte.“

Když kuchař donesl večeři, Kevin s ním ani nepromluvil. Soustředil se jen na noc. Byl přesvědčený o své pravdě a věřil, že se mu nic zdát nebude. Jakmile dojedl, šel si vyčistit zuby a hned si lehl do postele. Myslel jen na to, jak co nejrychleji usnout. Těšil se, jak jednoho dne z léčebny vyjde a nadechne se čerstvého vzduchu. Usínal s úsměvem na rtech.

Zdál se mu sen, v němž kráčet po chodníku velkoměsta. Nevěděl, kdo je, nevěděl, jak se tam dostal a nevěděl ani, jak se vzbudit. Jediné, co právě cítil, byl strach. Začalo pršet a on zahnul do tmavé uličky mezi panelovými domy. Ulička byla plná kontejnerů, popelnic a odpadků pohozených kolem. Najednou Kevin uviděl před sebou postavu. Chtěl se otočit a utéct, ale kaluž, v níž zrovna stál, se proměnila v tekutý asfalt, který hned ztvrdl a držel jeho nohy pevně u země. Nemohl se hýbat, nemohl utéct a nemohl se ani bránit. Mohl se jen bát. Tajemná osoba se k němu začala blížit. Šla krokem, zřejmě neměla kam spěchat. Měla svoji oběť přímo tam, kde ji chtěla mít. Když už byla blízko, Kevin se jí podíval upřeně do obličeje. Byl to muž s jizvou na tváři a s náušnicí v uchu. Měl za pasem nůž. Vytáhl jej a bodl jím Kevinu do břicha. Kevin začal křičet bolestí a upadl na kolena. Muž nůž vytáhl a chvíli si svou krvácející oběť prohlížel. Pak si dal nůž zpátky za pas, sehnul se a pošeptal Kevinovi do ucha:

„Bolí to?“

Kevin začal kašlat krev. Muž strčil prst do Kevinovy krvavé rány.

„Už mě nepřerušuj,“ řekl Kevinovi. „Asi tě to hodně bolí co? A to není nic oproti tomu, co přijde za chvíli. Vzal jsi mi vše. Možná si po tomhle dobře rozmyslíš, komu brát a komu dávat.“

Otočil se a vyšel z uličky. Ohlédl se ještě zpátky na Kevinu. Kevin klečel v kaluži krve a čekal na smrt. Náhle se stěny paneláků začaly přibližovat. Kevin se nemohl ani hnout. Jeho nohy stále držel asfalt, který nechtěl povolit. Stěny byly téměř u něj a Kevin věděl, že není úniku. Stále vykašlával krev a cítil velkou bolest. To ale nebylo nic proti tomu, co mělo následovat, přesně tak, jak řekl muž s jizvou na tváři. Jedna ze stěn převrhla na zem kontejner, z něhož se těsně před Kevinu vysypaly odpadky. Kevin sebou máchal a snažil se uvolnit. Bylo to ale marné. Kapalina ho pevně držela. Stěny už pomalu drtily

jeho tělo, ale Kevin ještě stačil zvednout hlavu a podívat se na muže s jizvou. Ten stál za uličkou a díval se na to, jak umírá člověk. Muž se jen smál, a ani ve chvíli, kdy už bylo slyšet křupání Kevinových kostí, neuhnul pohledem. To poslední, co Kevin viděl předtím, než mu stěny panelových domů rozdrtily hlavu, byly oči, do nichž se díval. Viděl v nich jen nenávist.

4. kapitola

Když se ráno Kevin probudil, stejně jako každý den seděl doktor u jeho postele.

„Víte, že to je pěkně zvrhlé, doktore, když se na mě každý den díváte, jak spím?“

Doktor ani nereagoval na Kevinovu otázku a rovnou se zeptal:

„Měl jsem pravdu, že? Zdál se vám další sen.“

„Jak to víte? Třeba se mi dnes vůbec nic nezdálo.“

Doktor sebejistě prohlásil, že si je jistý a odůvodnil to tak, že Kevin je celý zpocený.

„Měl jste pravdu, doktore. Myslel jsem si, že se mi nic zdát nebude, ale mýlil jsem se. Byl to hrozný sen.“

„Tak povídejte. Copak se vám zdálo?“ pronesl doktor, zatímco se pohodlně opřel. Poté, co mu Kevin vše řekl, doktor sáhl do kapsy a vytáhl léky. Kevin už věděl, kolik si jich má vzít. Každý den mu je doktor dával.

„Mám pocit, že ty prášky nezabírají, doktore. Stejně se mi ty sny pořád zdají. Začínám toho mít už vážně dost,“ řekl naštvaně Kevin.

„Klid, Kevine. Nechceme přece, aby Koktal... chci říct náš kuchař uklízel další střepy, že?“ uklidňoval jej doktor a podával mu sklenici vody. „Prášky zabírají skvěle, chce to jen čas.“

Kevin si mlčky léky vzal, spolkl je a zapil vodou. Podíval se doktorovi do očí a zeptal se:

„Proč jsou všichni tady na kuchaře tak zlí? Chováte se k němu ošklivě.“

Doktor se začal nahlas smát.

„Ale drahý Kevine, nebudte tak podezřívavý.“ Se smíchem vstal ze židle a vykročil ke dveřím. U dveří se zastavil, otočil se a zcela vážně povídá Kevinovi: „A ještě co se týká vaší včerejší přednášky o snech...“

„Myslíte, jak jsem přišel na to, že ve snech jsem někdo jiný?“ vpadl mu do toho Kevin.

„Ano, přesně to myslím. A taky vaše směšně vymyšlené příběhy. Nechci, aby se to ještě někdy opakovalo.“

„Ale, proč, doktore?“ divil se Kevin.

„Sám dobře víte, že vám to v ničem nepomohlo a nepomáhá. Jako váš doktor vím, co je pro vás nejlepší.“

Kevin vstal z postele, ukázal prstem na doktora a zvýšeným hlasem řekl:

„Tak podívejte, doktore. Celou dobu, co tu jsem, jsem si dělal starosti s tím, jak přelstít smrt. Jak ji oklamat a zastrašit. Hroutil jsem se ze svých smrtí, plakal jsem, mlátil hlavou o zeď. Snažil jsem se. Díval se na svůj stav tak, že se dá vyléčit a že na tom někdy budu možná i líp. Takhle jsem viděl sám sebe od té doby, co tu jsem, až do včerejšího dne, kdy jsem poznal, že jsem se na všechno díval nesprávně. Možná se jednoho dne opravdu vyléčím. Možná vážně ano. Ale než se tak stane, tak se

raději smírím se skutečností, než abych se z ní hroutil. Díky tomu, že jsem si včera přehrával svůj sen, jsem si odpověděl na jednu svoji otázku. Cítím, že jsem blízko. Blízko, doktore.“

„A teď jako přítel příteli,“ pravil doktor a pohlédl na Kevina. „Nedělejte to, Kevine. Tím, že si budete opakovat ty příšerné věci, co se vám zdají, docílíte jen jednoho. Toho, že se stanete jedním z těch, kdo ty věci dělají.“ Otočil se a odešel ze dveří.

Kevin věděl, že i přes doktorův zákaz si po snídani lehne a na svůj sen si znovu vzpomene. Když kuchař donesl snídani, Kevin se ho zeptal, jak se vyspal. Kuchař řekl, že dobře.

„To rád slyším,“ odpověděl mu Kevin. „Měj se hezky, kamaráde.“

Kuchař z jeho hlasu vycítil zklamání. Včera slyšel větu, kterou Kevin zavolal na doktora odcházejícího z jeho pokoje a Kevinovi přál, aby se mu nic nezdálo. Bohužel z jeho hlasu vyčetl, že to byla noc jako každá jiná. Kuchař se ještě sehnul ke škvíře a zašeptal:

„Nevzdávej se, Kkkevine.“

Když to Kevin uslyšel, nechal tác s jídlem ležet na zemi a zamířil k posteli. Kuchařova poslední věta mu dodala sílu a sebevědomí. Kuchař mu pomohl víc než doktor a Kevin to moc dobře věděl. Lehl si na postel, zavřel oči a začal vzpomínat.

Už měl zase před sebou uličku plnou odpadků. Zase měl nohy ponořené do asfaltu a nemohl se hýbat. Muž se k němu přibližoval. Kevin se opět díval všude kolem sebe, jestli náhodou neuvidí někde svůj odraz tváře. Muž už stál přímo před Kevinem a Kevin pohlédl do jeho tváře, aby si ji připomněl. Muž Kevinovi bodl nůž do těla, přesně jak si to Kevin pamatoval. Po otázce „bolí to?“ začal Kevin ve své představě kašlat krev. Muž mu strčil prst do rány a Kevin ucítil stejnou bolest jako té noci. Začal sebou házet, div nespádl z postele. Věděl, že může vše ukončit, když otevře oči. Kevin byl ale silný a chtěl to překonat, proto vzpomínal dál. Náhle se pozastavil, neboť se mu vybavilo, jak muž řekl:

„Vzal jsi mi vše. Možná si po tomhle dobře rozmyslíš, komu brát a komu dávat.“

Kevin se ptal sám sebe, co tím mohl vrah myslet. Bohužel nepřišel na nic a sen si vybavoval dál. Viděl muže, jak jde ven z uličky i jak se stěny pohnuly.

„Rychle,“ řekl si. „Za chvíli zemřu a bude konec snu. Musí tady něco být. Něco, co jsem přehlédl.“

Jedna ze stěn panelového domu, převrhla kontejner a odpadky se rozsypaly před Kevina. Mezi odpadky Kevin uviděl rozbité zrcadlo. Páska s přehrávaným snem se v jeho hlavě zastavila v okamžiku, kdy zahlédl svůj odraz ve střepe zrcadla. Udivením přestal dýchat. Tu tvář poznával. Náhle se mu vybavila další vzpomínka. Nebyla to další vzpomínka z jeho snů. Byla to vzpomínka z jeho minulosti.

Seděl v autě a na křižovatce čekal, až mu semafor dá pokyn. Zelená se rozsvítila a Kevin šlápl na pedál. Jel ulicí a rozhlížel se po okolních domech. Náhle uviděl tvář, kterou znal ze zrcadla ve svém snu. Byla to reklama přilepená na lavičce u chodníku. Na reklamě byl obličej, který nosil Kevin ve snu. U tváře oběti stálo: „Robert Lewis. Exekutorská komora.“ Pod jeho jménem číslo jeho telefonu. Kevin otevřel oči. Nevěřil tomu, co teď viděl. Když ve svém snu spatřil ten obličej a poznal jej, vybavila se mu vzpomínka z minulosti před nehodou. Robert Lewis je další z obětí, říkal si. Ale je vůbec Robert skutečný? Co když tohle nebyla vzpomínka z mé minulosti? Co když si ten příběh jenom vymyslím, jak řekl doktor? Ale doktor mi tyhle představy zakázal. Nemohu mu říct, co jsem teď viděl. Musím zjistit sám, jestli je má vzpomínka skutečná. Kevin byl o velký krok blíž k vyřešení hádanky, kterou si pokládal.

Pohlédl na hodiny a věděl, že za chvíli má přijít kuchař s obědem. Po chvíli čekání začal kuchař klepat na dveře. Kevin se sehnul ke škvíře a řekl šeptem:

„Kamaráde, potřebuji, abys pro mě něco udělal.“

„Nechci problémy, Kkkevine,“ odpověděl tiše za dveřmi kuchař.

„Prosím, je to jen maličkost. Jenom zavoláš na jedno číslo a pak mi přijdeš říct, kam ses dovolal.“

„Tak ddo dobře. Jjaké je to číslo?“

Kevin mu nadiktoval číslo a požádal ho, ať to nikomu neříká. Kuchař Kevinovi slíbil, že do večere tam zavolá a přijde mu to říct. Kevin poděkoval a vzal si od kuchaře táč s jídlem.

Potom v pokoji čekal na odpověď. Jestli se nepletu a mé vzpomínky jsou skutečné, tak to znamená, že se léčím. Začínám si vzpomínat, říkal si. Také přemýšlel o tom, jak to sdělí doktorovi. Nemůže mu říct, že se choval přesně tak, jak doktor nechtěl. Nechtěl zradit doktorovu důvěru a rozhodl se o tom před doktorem pomlčet. V případě, že by se Kevin nemýlil a vzpomínka byla pravdivá, chtěl pouze doktorovi říct, že si vzpomíná na dobu před nehodou.

Kuchař klepal na dveře Kevinova pokoje. Kevin věděl, že za dveřmi se nachází odpověď, na niž čeká. Zvědavě se kuchaře zeptal, na co přišel. Kuchař mu odpověděl, že telefon zvedla nějaká asistentka a oznámila mu, že se dovolal na Exekutorský úřad dr. Lewise. Kevin začal jásat radostí, ale po chvíli se uklidnil a zamyslel se.

„Co to vlastně znamená?“ řekl sám sobě. „Dnes jsem přišel pouze na to, že existuje nějaký Robert Lewis. Je to někdo, za koho jsem ve svém snu. Někdo, koho poznávám ze svých vzpomínek. Je ze snu, v němž Roberta zabije muž s jizvou na tváři a ze vzpomínek, ve kterých je Robert exekutorem. Nedává to žádný smysl. Dokonce to ani nedokazuje, že se můj stav lepší. Spíš jsem ještě větší blázen než předtím. Možná má doktor pravdu s tím, že bych se v tom neměl vrtat a vracet si ty strašné vzpomínky. Možná má. Možná bych to dělat neměl.“ Na chvíli ztichl. „Ale já nemůžu odolat,“ dodal nakonec.